

NE LÍTOSTNĚ

RADEK HROMUŠKO

RADEK HROMUŠKO

Nelítostně

RADEK HROMUŠKO

Nelítostně

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Radek Hromuško, 2006, 2015

Cover Illustration © Anna Ismagilová a Lukáš Tuma

Photo © www.shutterstock.com

Layout © Josef Kroupa, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-487-1

Věnováno mým přátelům Evě Talpové, Petru Hamplovi, Tomáši Vaňkovi, Vladce Mauerové a Monice Gašparíkové – osobní tvrdé ochrance. Bez nich by kniha nevznikla. Zcela samozřejmě pak musím zmínit své děti Radka a Janu, svou matku i svého otce a sestry Jiřinu a Olču.

*„Již odedávna má vypravěč jediného nepřítele,
kterým je skutečný svět.“*

Ne, necítila jsem bolest.

Vlastně jsem necítila vůbec nic. Viděla jsem jen jeho oči a cítila kolem sebe vítr. Celé mi to připadalo, jako že spolu letíme.

Padali jsme spolu do tmy.

Naposled.

Když je vám sedmnáct, teprve se nadechujete k životu. Všechno kolem je krásné a vzrušující. Všechno kolem kvete, stačí jen natáhnout ruku...

Chci každý vzít do dlaní a cítit jeho krásu.

Milovala jsem úsvit, protože mě hladil nový den.

Milovala jsem každé, i uplakané ráno, protože jsem věřila v naději, že vyjde sluníčko.

Milovala jsem noc, protože ve tmě schováte smutek a necháte se unášet sněním.

Můj svět byl krásný. Opravdu krásný, věřte mi.

Usínala jsem a nechala si snít ty nejkrásnější sny.

Znáte přeci ten pocit. Usínáte, chcete si nechat zdát krásný sen. Jen chvilinku to trvá a pak se vám zdá.

Každý den jiný a každý den jinak krásný.

Sníte o lásce, dotecích a o nenaplněných přáních. Létáte, padáte, milujete se a patří vám svět. V těch snech není nic nemožné.

Když chcete létat, jen roztáhnete ruce a vzduch si vás odnese.

Když chcete tančit na louce plné květů, jen zavřete oči a paty vám najednou hladí nádherná jarní tráva. Cítíte, jak voní jarní louka?

V zádech vám běhá to příjemné mravenčení a vy usínáte.

Sny navlékáte jako korálky. Jeden za druhým na šňůrku dní. Když se vám korálky rozkutálejí, vysníte si jiné.

Když se mě zeptáte, proč se to stalo, stejně vám neodpovím.

Nevím to...

Jen kdyby vám vyprávěli, že smrt je jako světlo, není to pravda. Smrt je tma. Černočerná tma.

Je jako noc, kdy se propadnete do nejhlubšího spánku. Smutného, tichého spánku plného samoty.

Létáte nocí, ztraceni v uličkách svých vlastních pochybností.

V paměti mám ty poslední záblesky ocelového nebe. V paměti mám ta poslední slova, která jsem nestihla říct. Vidím jen obrazy. Nesmyslné obrazy. Nerozumím jim.

Pak zase vidím jeho oči a cítím slzy, které mi spalují kůži.

Celé tělo mi hoří v horečce, brání se.

Mám strach ze smrti.

Mám strach.

Cítím chlad. Je mi zima, mám strach.

Ne, necítila jsem bolest.

Vlastně jsem necítila vůbec nic.

Viděla jsem jen jeho oči...

Naposled.

1.

„Radku, jeď tam.“ Zdeněk Pokorný, můj šéf, byl jako obvykle lakonický. Zavěsil a já věděl, že ho nezajímají moje protesty.

Nespál jsem tři dny za sebou. Bylo skoro deset večer a do Mostu to mám nějaké dvě hodiny. Nemělo cenu stavovat se doma.

Cesta do Mostu ubíhala příjemně. Jen těch redbullů bylo celkem dost. Cítil jsem, jak usínám za volantem, a tak jsem si v hlavě přehrával všechno, co o případu vím.

V Bílině byla v neděli ráno nalezena sedmnáctiletá dívka s několika bodnořeznými ranami na těle. Jako podezřelí byli zatčeni tři mladíci, kteří ji podle vlastního přiznání zavraždili.

Celý to je divný. Vražda ze žárlivosti? Blbost, byli tři. Hádky? Loupež? Všechno to vypadá hodně podivně. Zastavil jsem se na benzínce. V Mostě to je asi jediná, která je v noci otevřená. Koupil jsem si placku fernetu, nějaké nealko a dojel jsem do hotelu.

Ubytoval jsem se a s chutí jsem sebou plácnul do postele. Loknul jsem si fernetu a usnul jako špalek.

Vzbudil mě až telefon. Zdeněk nezklamal. Kontroloval, jestli ještě žiju, a samozřejmě se ptal, kdy má poslat štáb.

„Jasně, už tam vyrážím.“

„Tys tam ještě nebyl? Snaž se, už měsíc od tebe nic nebylo.“

Měl jsem rád jeho motivační postupy, ale to, že jsem měsíc nevysílal, vím sám moc dobře. Vždyť moje bankovní konto už řvalo prázdnotou. Uklidnil se a já se pak v klidu vysprchoval a vyrazil na snídani.

U silného espresa jsem očima prolítl titulky sobotních lokálků. O Bílině se psalo, ale teď když tam jedu, tak mě ten článek vlastně nezajímá.

Hodil jsem noviny znechuceně na stůl a vyrazil do Bíliny. Znělo to šíleně. Vrazit k rodině, které zabili dceru, a vysvětlit jim, že chci natočit reportáž.

Zaparkoval jsem na náměstí a zapálil si další cigaretu.

V restauraci na náměstí jsem byl evidentně první host. Další kafe mě už probralo. Servírka vypadala hovorně, tak jsem jí rovnou vyložil karty na stůl.

„Sháním někoho, kdo ví, kde bydlí rodiče té zavražděné dívky.“

„To bych ti mohla píchnout. Je tady taxikář, ten to ví určitě. Vlastně mi říkal, že ty kluky v noci vezl. Ty o tom budeš točit?“

Odkýval jsem, a abych udělal alespoň nějakou útratu, objednal jsem si slepičí polévku. Měl jsem pocit, že budu potřebovat povzbuzení.

Taxikář přijel až kolem druhé odpoledne. Na první pohled jsem ho poznal. Servírka se k němu přitočila a vysvětlila mu, o co mi jde. Usmál se na mě, a tak jsem mu úsměv vrátil. Podali jsme si ruce a vyšli ven před hospodu.

„Jó, vezl jsem je tu noc do Kornoutu, to je tady místní diskotéka. Pro mladý, rozumíš.“ Tykání bylo lepší. Hned jsem se cítil jako člen taxikářského cechu.

„Vezmeš mě k té holce domů?“

Kývl a otevřel mi dveře oprýskaného fiata, který se od vraku na vrakovišti odlišoval jen neskutečně čistou cedulkou *Taxi* na střeše. Nastoupil jsem a zapálil si cigaretu.

„Ani jsem na nich nic nepoznal. A to už možná ta holka nebyla živá. Ještě teď mi mrazí v zádech. Vždyť já je tu noc vezl z té diskotéky.“

„Jaká byla ta holka?“

„Hele, já ji neznal, ale prej to byla slušná a hodná holka.“

Po pětiminutové cestě zabočil do malé uličky. Na ceduli bylo napsáno *Železniční*, i přesto, že jsem nikde žádnou železnici neviděl.

„Tady to je.“ Ukázal prstem na předposlední dům.

Hezký domeček, pomyslel jsem si. Vytáhl jsem stovku, že zaplatím. Taxikář mávl rukou.

„Nech to bejt. Lidi tady chtěj vědět, co se stalo. Všichni z toho maj strach.“ Pak otočil auto a zmizel.

Stál jsem u zelené branky a nic nenasvědčovalo tomu, že stojím metr od místa činu. Až pak jsem si všiml květin u dveří vedle garáže. Svíčky na tom místě plápolaly. Nic víc. Bylo sobotní tiché odpoledne. Dokonce i tady.

Nesnáším tyhle chvílky, které rozhodují o tom, jestli se vám práce podaří. Chci natočit reportáž o případu, který je zajímavý. Jen ještě vlastně nevím, jestli je vůbec točitelný.

Vím jen, že teď vstoupím lidem do života, a ať už chci nebo ne, změním ho. Najednou držíte osudy lidí v rukou a kolem vás je minové pole. A tykadélka min jsou v trávě neviditelná. To je ten pocit, který cítíte.

Když jsem položil prst na zvonek na brance, ucítil jsem napětí.

Sakra, vždyť já zvoním na zvonek rodičů zavražděný holky.

Do prdele. To byla jediná slova, která mi proběhla hlavou.

Zvonek zazvonil, ale dlouho nikdo nevycházel.

Přemýšlel jsem nad tím, co bych udělal já. Asi bych se s žádným novinářem vůbec ne bavil.

Najednou se dveře otevřely a před dům vyšla paní. Usmívala se a pomalu přicházela k brance. Usmívala se, ale bylo vidět, že to je úsměv plný bolesti.

„Dobrý den.“ Pozdravil jsem, i když jsem najednou měl v krku horký brambor.

Kývla na pozdrav a já měl pocit, že se zapotácěla. Prošel jsem brankou a podával jí ruku.

„Co si přejete?“ Zastavila se metr od branky.

„Dobrý den, já jsem Radek. Z televize...“, ztratil jsem slova. Už jsem nedokázal říct ani jedno slovo.

„Já vím, já si... přála...“

Pláče, sakra, ona pláče. Cítil jsem, jak se nohy samy pohnuly a já jí nabídl objetí. Pláče a já cítím, jak mi vlhne košile na rameni. Měl jsem tísnivý pocit, že mě čekala.

Vzala mě za ruku a vedla mě s sebou do domu. Vyšli jsme po schodech do patra a najednou jsem se ocitl v obývacím pokoji. Tam už sedělo několik lidí. Mlčky na mě pohlédli.

„To je pán z televize. Přijel za námi. Kvůli Kamilce...“ Slyšel jsem snad to nejnejpříjemnější představování v životě. Nemůžete lidem plným bolesti vysvětlit jednou větou, proč jste jim vpadli do života. Sedl jsem si na židli a pokorně mlčel. Paní se posadila vedle svého muže. Sevřela mu ruku do dlaní.

Lidé sedící vedle mě byli asi jejich přátelé a všichni jsme seděli v jakémsi podivném kruhu. Mlčeli jsme. Vzduchem probíjelo zvláštní napětí. Uprostřed toho kruhu byla položená fotografie dívky. Tu fotku jsem znal z novin. Kamila se na ní usmívala. Byl to úsměv plný mládí a radosti.

„Kamilka byla hodná, pane redaktore,“ prohodil muž sedící nalevo a kýval při tom hlavou.

„Nejsem redaktor, prosím vás. Říkejte mi Radku.“

„Byla moc hodná, Radku,“ řekl patrně manžel té paní, která mi přišla otevřít.

V tu chvíli mi proběhlo hlavou, že jsem hnusná, bulvární svině, která tam nemá co dělat. Prohlížel jsem si jejich obličej a pak jsem pohledem sklouzl na fotografii té dívky. Měla něžně tmavé oči, tajemný úsměv a vlasy s divokým, modrým melírem. Na očích jí bylo vidět, jak se baví, jak se směje na fotografa. Přesně věděla, co chce, když fotograf stiskl spoušť.

Usmívala se a člověka mimoděk napadlo, jak moc ji asi bavilo žít.

V tu chvíli na mě dolehla tíha celé té situace.

Paní se zvedla a zeptala se mě, jestli nemám hlad, že prý má hotovou česnečku. Přikývl jsem, že si dám. Vlastně bych si dal cokoli, jen aby mě to vysvobodilo z té situace.

Nakonec se mi všichni představili. Petr, Hanka, Jiří, Pepa.

Zapamatoval jsem si jen, že Hanka je matkou Kamily a Petr je Hančin manžel.

S chutí jsem si dal česnečku. Petr mi přinesl pivo a ostatní mezitím odešli. Ještě před odchodem se ke mně jeden z nich přitočil a požádal mě, abych to opravdu natočil. Mlčky jsem přikývl.

„Ty kluci jsou bestie, opravdový bestie,“ prohodil nakonec.

„To jsou, ale nejhorší je, že to udělali přímo před domem...,“ vystřelil jsem neuváženou větu. Možná na ni ještě bylo příliš brzy.

Zůstali jsme v bytě sami. Hanka, Petr a já. Sedli jsme si do obývacího pokoje, kde najednou bylo tak prázdné. Hanka vzala do ruky fotografii, druhou rukou svírala dlaň svého muže.

2.

„Já s ní v noci ještě mluvila, ona přišla ke mně do pokoje. Ještě mi říkala: ‚Mami, jsem doma...‘ A já jí říkala: ‚Dobře, Kamí, hezky se vyspinkej.‘ Spala jsem totiž v tu noc u ní v pokoji. Ještě jsem slyšela, jak jí zazvonil telefon a ona říká: ‚Kubíku, já jsem doma. Ale Kubíku...‘ Říkala to chlácholivě, tak hezky. Ale pak jsem usnula.

No a ráno vstával Péťa do práce a hledal bundu. Bunda nikde nebyla, a tak jel v jiné. Ještě se mě zeptal: ‚Kde je Kamča? Ty, ona tu není.‘

Tak jsem ji prozvonila na mobil, ale on zazvonil tady v obývací na sedačce... A najednou jsem uslyšela zvonek.“

Hanka plakala a slzy jí stékaly po obličejí, bylo vidět, jak moc trpí. Plakala a já cítil, jak se mi každé její slovo zarývá pod kůži.

„A najednou zvonek! Takový to bylo – jak na poplach, někdo zvonil u branky, vykoukla jsem ven a tam stál soused a křičel: ‚Hanko, Hanko, tam u garáží leží mrtvá holka!‘ A já jen křičela: ‚Že to není Kamča, že to není Kamča...‘

Vyšla jsem ven a za mnou i děda. Říkal, že se tam jde podívat, ale už nemusel...“

Zbytek jsem si domyslel. Vstal jsem a podíval jsem se ven z okna. Viděl jsem tu branku a v hlavě mi probíhala právě popsaná scénka.

„Jeden z těch kluků s Kamilou chodil?“

Petr kývl: „Ale rozešli se na začátku prosince. Nevím, co se stalo...“

„Zavraždil ji, svině... Proč?“ Hanka se zalykala.

„Proč ale byli tři, to nechápu.“

„Taky nevíme. Já na to myslím každé den... Prej měli nějaký seznam, ale proč?“

„Jakej seznam?“

„Jako těch, co je mají zabít. Kuba tam možná měl Kamču, protože se s ním rozešla.“ Hanka hledala stejně jako já odpovědi.

„Ono jich mělo být víc, který chtěli zavraždit?“

„Prej jo. Nepochopím to. Proč to vlastně udělali před barákem? Chtěl se pomstít... Svině je to.“

„Hanko, Petře, pomalu. Jakub chodil s Kamčou, rozešli se a po dvou měsících přišel o půlnoci k ní domů a s kamarády ji zavraždil? To je přece divný...“

„On ji Kuba pozval na ples. Kamča přišla kolem půl jedný domů a on jí volal něco před jednou. Nato ona vyšla ven a už se nevrátila.“

Tady něco nehrálo. *Proč by ji zval na ples a pak ji až po návratu domů zavraždil? Proč to neudělal cestou? A proč ji vůbec zval na ten ples?*

Nerozuměl jsem, co se v tu sobotní noc stalo. *Ide z toho udělat příběh*, přemýšlel jsem chladně. Na druhou stranu jsem tušil, že jsem se do příběhu dostal už moc hluboko.

„Mám jednu otázku, ale prosím, přemýšlejte, než mi odpovíte. Natáčím pro Českou televizi reportáže. Dělam příběhy a většinou jsou to opravdová dramata. Jen občas nevím, kam až mě ten příběh zavede. Mám jednu prosbu, chci příběh vaší dcery natočit a přijít tomu na kloub. Slíbím vám jen to, že se nezastavím, dokud nebudu znát úplnou pravdu. Smím?“

Hanka se podívala na Petra.

„Ano, my chceme znát pravdu.“ Banální věta, ale sám jsem věděl, kolik sil stojí, než ji někdy člověk vysloví.

Domluvili jsme ještě pár drobností a potom jsem zmizel z domu.

V hospodě bylo pořád prázdné, tak jsem zavolaal Zdeňkovi.

„Zdeňku, není moc času. Je to příběh, šílený příběh. Tři kluci zavraždí svoji kamarádku a ještě je za tím něco víc, věř mi. Dáš mi Bareše?“

Věřil mi. S Ivanem Barešem jsem točil ty nejhrůznější reportáže – tedy ty reportáže, u kterých je nutné, aby práce na place byla v klidu, protože se před kamerou odehrávají dramata.

„Fakt je potřeba Bareše. Že nemůže? Sakra. Já chci zítra točit zádušní mši a v pondělí je pohřeb. Rozumíš? Chci natočit všechno, nevím, co z toho bude důležitý...“

Zdeněk zavěsil, ale já věděl, že už v tu chvíli obvolává produkci. Tohle je ten nejdůležitější moment každé reportáže. Vybrat dobrý štáb. Znuděný kameraman, arogantní režisér a hloupý technik jsou vám na nic, když máte natočit opravdu kvalitní věc. *Zdeněk ví, že vybrat dobré lidi je prioritou. Zvláště když na to tak spěchám.*

Za deset minut mi volal zpátky.

„Ivan nemůže, už něco má, ale mám pro tebe dobrýho kluka. Zbyněk Fiala. Točil i pro ,oči. Fakt je dobrej. Kameramana máš svýho. Milana Hodka. Se štábem točíš v pondělí, ale na ten zítřek by mohl jet s tebou Fiala s malou kamerou.“

Tak jsem vyřídil pár telefonátů. V hotelu na náměstí jsem objednal hotel pro sebe i pro štáb a vyrazil jsem do Prahy. Mám rád ten organizační chaos. Vlastně jsem byl rád, že musím organizovat a nemusím myslet na osud zavražděné Kamily.

3.

Vyrazil jsem do Prahy. Většinu věcí, které jsem kdy natáčel, jsem promýšlel v Praze. Člověk se během cesty soustředí na volant a nechá plynout myšlenky. Někdy jsou příběhy, které točím, jasné, ale většinou je auto a dlouhá cesta jedinými možnostmi, jak některým věcem přijít na kloub. Právě proto mám rád dokumenty a publicistiku. Musíte totiž vymyslet tu nit, které se chytnete.

Jenže v tomhle případě nemám moc nitek, kterých se můžu chytit, navíc žádná z nich není logická.

No, vlastně nemám vůbec žádnou!

Ona, tedy Kamča (promiňte, budu tak říkat té zavražděné dívce), chodila se svým budoucím vrahem. Rozešli se před dvěma měsíci, prý vcelku klidně. Jde s ním na ples. Nastrojená, krásná a v pohodě. Na plese se ale stane něco, co všechno zvrátí. Kamča přichází domů a za chvíli za ní dorazí Jakub, který ji nějak vylákal před dům. Zavraždí ji, jenže není sám. Jsou tři.

A to bylo právě to zvláštní. Vůbec jsem netušil, jak postavím reportáž. Vražda ze žárlivosti to nemohla být. Kamča byla doma a nikde nebyla zpráva o nějakém jiném nápadníkovi. Nebyla to ani vražda v afektu, Jakub ji vylákal před dům. *Co tam ale dělali ti dva zbývající?*

Kdyby ji přece napadl před nimi, mohli ho snadno zneškodnit, zabránit mu v útoku. To se nestalo, naopak se k němu přidali. *Anebo snad vraždili od začátku všichni tři?*

Cesta ubíhala rychle. Na obzoru se objevilo panorama Prahy a já pořád nevěděl, jak a co budeme natáčet. Jediné, co se v takový moment dá dělat, je natočit pohřeb, rozhovor s rodiči a pak se uvidí.

V hlavě mi ovšem strašila jedna otázka: *Co vlastně vedlo k vraždě Kamily?*

V Praze jsem vyfasoval kameru a zavolal jsem Zbyňkovi, svému novému režisérovi. Dal jsem si s ním schůzku na náměstí Míru v jedné nonstop herně. Když jsem dopíjel svoji pátou kávu za den, konečně přišel.

Menší blondák s vysokým čelem a dobromyslným úsměvem. Vůbec nevypadal na režiséra. Usmál jsem se, vždyť asi ani já nevypadám jako reportér. Absurdní dvojice, která se měla hnát za tajemstvím podivného případu.

„Vlastně toho ani není moc na povídání,“ začal jsem. „Je to ten bílinský případ. Tři kamarádi brutálně zavraždili svoji známou a bývalou dívku jednoho z nich. Nikdo neví proč a nejvíc zarážející je na tom ten způsob. Přišla z plesu, její bývalý ji vylákal před dům, tam ji napadli gumovou palicí a pak ji odnesli ke garážím, kde ji ubodali. Víc nikdo neví.“

Zbyněk pokýval hlavou.

„Co teda budeme točit?“

„Zítra je zádušní mše a v pondělí pohřeb. Obojí chci natočit. V úterý pak budeme mít čas natočit rozhovory s rodiči a určitě seženeme i nějaký kamarády zavražděné Kamily.“

Nesnažil jsem se nějak zamotávat do teorií. Věděl jsem, že to škodí. Nemůžu si nic vymýšlet.

„Počkej, pohřeb? Není to moc...“, nedořekl větu. Bylo vidět, že stejně jako já myslí na to, jestli se nedostaneme za hranu novinářské etiky.

„Já vím, čeho se bojíš. Jenže nevím, co z toho použijeme, a uvidíš, že až to ustriháme, tak nám to schválí.“

Teď se zase usmál on. Pochopil jsem, že nejspíš nezná nikoho, kdo by si nechal schvalovat reportáž od jejích účastníků.

Ještě jsme chvilku rozebírali motiv těch kluků. Tam, kde nevymyslí jedna hlava nic, nevymyslí nic ani hlavy dvě. Všechno jsou to jen spekulace, a když tomu chcete přijít na kloub, musíte se jednoduše ptát všech okolo.

Když jsem usínal, před očima mi proběhla Kamčina podobizna. Nevím, co mi chtěla říct, ale viděl jsem jasně, že pohybuje ústy a šeptá slova, která jsem neslyšel.

Zbyněk byl naprosto v klidu, když jsem ho v neděli vyzvedával na Míráku. Koupil si na cestu pivo a v příjemně hovorném duchu jsme dorazili do Bíliny. Bylo něco před druhou odpoledne, když jsem zaparkoval před domem v Železniční ulici. Zazvonil jsem a Hanka mě přivítala jako starého známého.

V domě byla už skupinka příbuzných. Pozdravil jsem a Petr mě usadil do obýváku. Usmál se, když jsem mu vysvětloval, že tam dnes jsme, abychom jim byli plně k dispozici.

Zádušní mše byla v malé modlitebně u kostela. Všechno probíhalo docela v klidu. Sál se naplnil a zádušní mše začala. Stál jsem v rohu místnosti a pozoroval lidi v sále. Kněz se tvářil až moc pietně. Příbuzní byli zlomení a ostatní se modlili s nebyvalou pokorou.

Nemám rád církevní akty. Mám k nim respekt, ale tohle byla moje první zádušní mše v životě. Uvědomil jsem si, jak je celý sál prodchnutý pokorou. Myslím, že sám mám pokoru tak nějak zakódovanou v povaze, jenže tady to bylo jiné. Zemřela sedmnáctiletá holka a všichni v sále ji znali. Já jediný ji neznal. Hlavy měly skloněné a každému se dala vyčíst z tváře otázka: *Proč sakra zemřela tak mladá?*

Stejnou otázku jsem si dával i já. Vždyť byla v podstatě nevinná. Všechno bylo ještě před ní: štěstí, smutek, radost, láska, děti, hádky, usmírování i bolest. Všechno měla před sebou, ale pak přišel někdo a jedním okamžikem jí všechno vzal.

Pozoroval jsem siluetu Kamčiny rodící, její babičky a dědy. Přemýšlel jsem, proč musí zrovna takovým slušným lidem zasáhnout smrt tragicky do života.

Skončila zádušní mše a lidé si stoupali do řady před kněze. Stoupl jsem si také a ochutnal sušenku a trošku vína. Venku už stál Zbyněk. Tvářil se vážně, ale jako ten večer asi každý. Rodina se rozešla

domů. Nějaké lidi, které jsem neznal, jsem posadil do auta a odvezl je do domu v Železniční ulici.

Hanka se křečovitě usmála a pozvala nás na kafe. Ani jeden z nás neměl sílu odmítnout. Mezitím všichni návštěvníci odešli.

Tak, a máme předpremiéru pohřbu za sebou. Opravdu jsem obdivoval Zbyňka. Byl úplně v klidu a nechal mě pracovat.

„Tak přijedete i zítra?“ zeptala se najednou Hanka.

„Samozřejmě, Hani. My jsme teď i zítra tady jen pro vás.“

„Víte, on tady bude zítra chaos. Já vlastně nevím, jak to bude probíhat. Nevím nic.“

Opravdu nevěděla nic. Klepala se pláčem a asi ani netušila, že byla právě na zádušní mši za svou dceru. Měla strach. Obyčejný lidský strach.

Říkal jsem si, že musí být úžasně silná. Všechno v sobě dusila, ale já jsem najednou věděl, že Jakub a jeho kumpáni nejenže zabili její dceru, ale zničili i životy celé rodiny. Kamča byla víc. Byla její krev, její spása a teď i její bolest.

Tiše jsem zašeptal: „Nebojte, jsem tady a neodejdu.“

Hanka se najednou otočila a podala mi mobilní telefon.

„To je Kamči. Podívej se na zprávy. Oni jí poslali zprávy a Kamča si je už nemohla přečíst,“ přešla Hanka do tykání, které bylo asi v celé té situaci bližší.

Vzal jsem přístroj do ruky a v menu našel textové zprávy.

Kamilko, mám tě moc ráda. Teď už si to nikdy NEPŘEČTEŠ, ale miluju tě.

Zamrazilo mi v zádech. Zpráva byla poslaná v neděli v půl desáté.

Kamča si nemohla přečíst ani ty další zprávy...

Kamčo, ty moje zombice, mám tě moc ráda. Prosím, probud' se. Chybíš mi! Pa. Nikdy nezapomenu. Měj se, pomstíme tě!

A hned další byla opravdu silná...

Kamí, všechno mě tak strašně mrzí! Vzbud' se, prosím! Byla jsem fakt kráva, že jsem neviděla, jak jsi skvělá holka. Vrať se! Vzbud' se. Prosím...